

VELKÝ TURNAJ **HÓKEJOVÉ** **BITVY**

SAM LAWRENCEOVÁ & BEN JACKSON

bambóok

bamb**oo**k

VELKÝ TURNAJ
Hokejové
BITVY

SAM LAWRENCEOVÁ & BEN JACKSON

Přeložil Martin Forman

Copyright © 2018 Sam Lawrence & Ben Jackson

Updated Illustrations Copyright © 2024

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

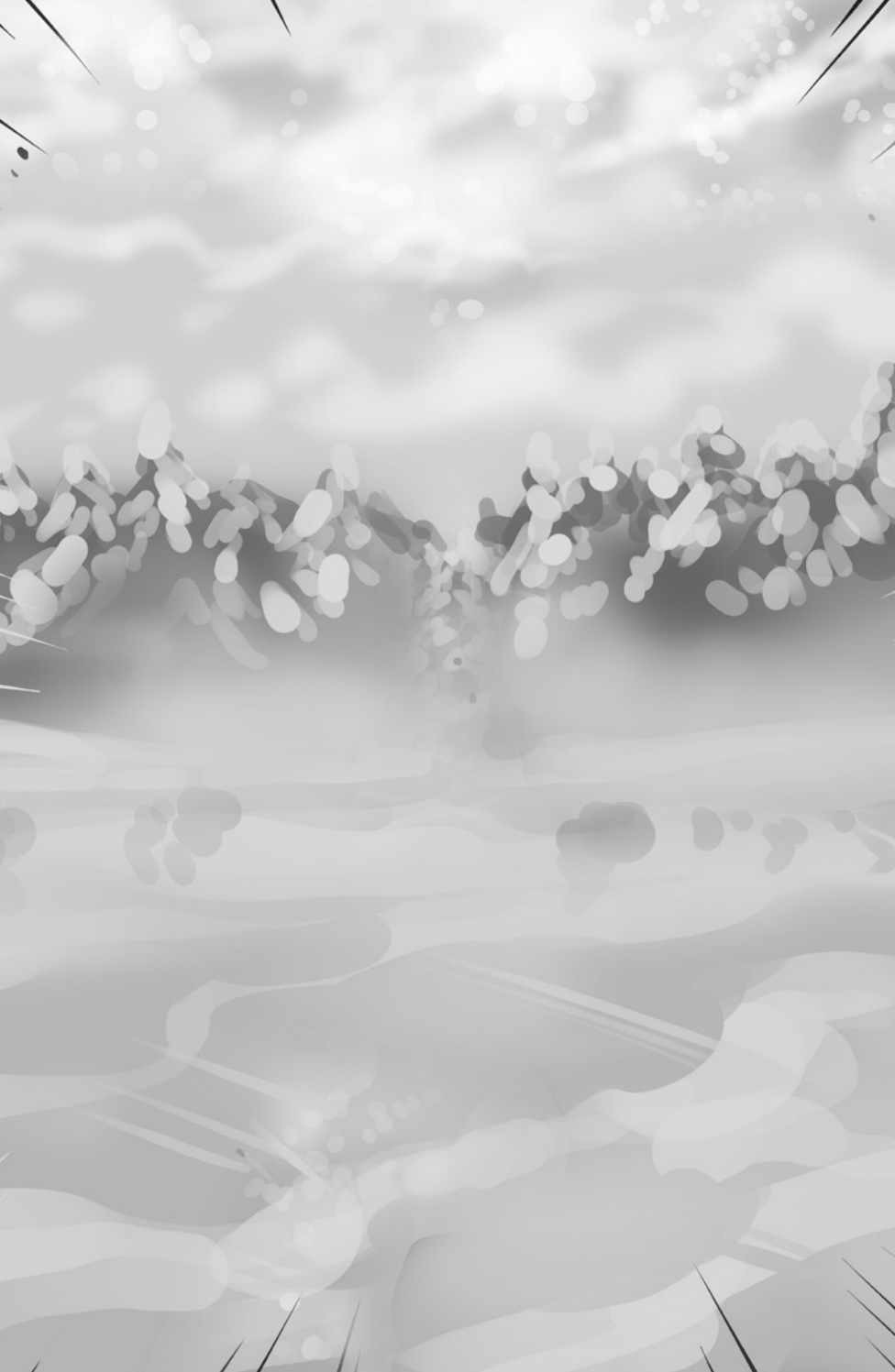
Translation © Martin Forman, 2026

Redakční úprava Tereza Filinová

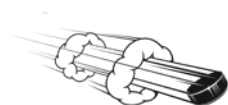
ISBN 978-80-271-6089-1

„Není ani tak důležité, kolik času věnujete tréninku; jde o to, co do toho dáte.“

Eric Lindros

1

„TICHO, PROSÍM!“ ZAVOLAL trenér John na celý autobus. Trénoval tým chlapců, kteří si říkali Bleskové, už několik let a většinu kluků i holek z druhého dakotského týmu znal. „Vím, že jste celí rozjaření z našeho prvního letošního turnaje mimo domácí stadion, ale musíme si ujasnit pár pravidel. Kdo je zná a pomůže mi s tím? Came? Millie?“

1. Žádné pobíhání po autobuse a házení věcí během jízdy.
2. Až trenéři ohlásí večerku, bude v pokojích klid.
3. Po zápase odpočívajte, tak abyste byli připraveni na ten další, ale to neznamená, že se nemůžete bavit.
4. A co je ze všeho nejdůležitější, nezapomeňte, odkud jste, a důstojně reprezentujte dakotské Vichřice a Blesky, ale přitom si to koukejte pěkně užít!

Při vyjmenovávání se Cameron s Millie střídali. Pravidla sice všichni znali nazpaměť, ale někteří mladší hráči s nimi ještě nikdy nevyjeli, takže to pro ně bylo všechno nové. Millie byla kapitánkou dívčího týmu a Cameron zase toho chlapeckého. Když byli mladší, hrávali spolu, ale jak vyrůstali, postupně se rozdělili do klučích a holčích družstev. Zpočátku to přinášelo spoustu rozporů, tím spíš, že byli nejlepšími přáteli. Asi před rokem se to dost vyhrotilo, ale díky jednomu vypjatému zápasu se vše vyjasnilo a teď si byli ještě blíží.

„Díky, vám oběma! Přesně tak. Dejte do toho všechno, ale nezapomeňte, že každý reprezentuje svůj tým.“ Trenér John se na své svěřence zadíval. „A nebojte, Phil teď vašim rodičům ve druhém autobuse dělá úplně stejnou přednášku.“

Při představě, že někdo jejich rodičům říká, jak by se měli chovat, se všechny děti rozesmály.

„Tak jo, užijte si zbytek cesty. Do hotelu přijedeme asi tak za tři až čtyři hodiny.“ Děti mu zatleskaly a zájaly, trenér John se uklonil a pak se usadil zpátky na své sedadlo a povídal si s dalšími dospělými, kteří je doprovázeli.

„Tak jak vám to s Camem klapě?“ zeptala se Mii Violet, když se nahnula dozadu přes sedadlo, aby si

s Miou, která seděla o dvě řady dál, mohla promluvit. Violet hrála u Vichřic na pozici útočnice a chodila s Linkinem z chlapeckého týmu.

„Pst, sedí hned tamhle!“ upozornila ji Mia a začervenala se přitom. K týmu se přidala na začátku sezony a momentálně randila s Cameronem, kapitánem chlapeckého družstva.

„Prosím tě, polovina autobusu to slyšela. Aspoň Cam teda určitě!“ strčel si z ní Linkin a smál se na celé kolo. Linkin většinou patřil k tichým hráčům, což bylo vtipné, protože hrál za Blesky v obraně a jeho rozložitá postava obvykle vzbuzovala představu, že ho bude všude plno. Jenže poslední dobou začal vystrkovat růžky a se svými typickými černými kalhotami a červenou kostkovanou košilí byl vždycky tam, kde se něco dělo.

„Nech toho, Linku! Mia je už teď celá v rozpacích, i bez tvých poznámek. Promiň, Mio. Někdy mi nedochází, že mluvím moc nahlas. Vykašleme se na kluky. Myslíte, že si letos odvezeme pohár? Nechci, aby se opakoval loňský scénář!“

„To ti podepíšu!“ souhlasila Millie. Loni Vichřice ve finále nečekaně smetly statenské Svěťice. Ještě deset minut před koncem vedly Vichřice o pět gólů, jenže Svěťice nejen že skóre vyrovnaly, ale pár vteřin před závěrečnou sirénou daly vítěznou branku.

„Stále tomu nemůžu uvěřit,“ řekla Chloe nakvašeně. I když to nebyla její chyba, jako brankářka za prohru cítila největší zodpovědnost. Ani ten nejlepší gólman nic nezmůže bez podpory spoluhráčů, ale v tomhle výborně se vyvíjejícím zápase se to najednou všechno během deseti minut zvrtilo a to ji pořád ještě štvalo.

„Hoď to za hlavu, Chloe, tenhle rok se to nestane. Budeme stát pevně za tebou. Tentokrát jim nic neprojde,“ uklidňovala ji Millie, naklonila se ke Chloe a objala ji. Nikdo to Chloe nedával za vinu, ale všechny věděly, že každý gól, který prošel do brány, byl pro jejich veselou, svéráznou gólmanku osobní prohrou.

„Už jste v tom hotelu někdo bydlel?“ zeptal se Logan nahlas ze zadní sedačky a jeho otázka téměř okamžitě utnula veškerý hovor v autobuse. Logan byl brankář Blesků a zdálo se, že úspěšně navazuje na zvláštní tradici, že všichni gólmani jsou tak trochu podivíni. Logan byl zároveň Milliin bratranec, a tak měl silnou potřebu kapitánku Vichřic na ledě i mimo něj trochu ochraňovat.

„Logane, ztiš se trochu,“ napomenul ho trenér John z přední části autobusu, teatrálně si promnul čelo a ani se neobtěžoval otočit, aby identifikoval viníka toho hluku. Když byl někdo hlučný, mohli jste vzít jed na to, že

se jedná o Logana. *To bude dlouhá cesta*, povzdechl si trenér v duchu.

„Promiňte, trenéře!“ zakřičel Logan zezadu a měl co dělat, aby nevybuchl smíchy.

„Kámo, jako fakt, budeme kvůli tobě mít průšvih,“ zabručel Rob, „a to mám na starosti já!“

„Jen žárlíš, že si někdo získává víc pozornosti než ty, Robe,“ bránila Mia Logan. I když se Mia přidala k dívčímu týmu teprve na začátku sezony, už mezi ně zapadla a brzy se skamarádila se všemi z obou družstev.

„Myslíte, že bychom letos mohli vyhrát všechny turnaje?“ zeptal se Cam chlapců, kteří seděli v jeho blízkosti.

„Pro začátek by bylo dobré vyhrát tenhle. Slyšel jsem, že si nachystali pěkné ceny,“ ozval se Ben. To byl jeden z jejich největších a nejsilnějších obránců, ale měl i umělecké nadání. Rád kreslil komiksy inspirované hokejem. Zároveň byl zaláskovaný do Loly, levého křídla Vichřic.

Lola s ním ráda trávila čas a tajně jeho lásku opětovala, ale oba byli prozatím příliš stydliví na to, aby udělali první krok a posunuli to někam dál.

„Jaké ceny?“ zeptal se Linkin.

„No, slyšel jsem, že vítězové dostanou obvyklé

medaile a poháry, ale k tomu taky značkovou hokejovou tašku s nějakými dalšími věcmi.“

„To by bylo super!“ prohlásil Cam.

Zbytek dlouhé cesty autobusem probíhal relativně poklidně, všichni si jen normálně povídali. Rozbíhající se soutěž ve zpěvu trenér John rychle utnul, když prohlásil, že soutěžící ze Superstar se téhle skupinky rozhodně nemusí obávat a že to jejich „skřehotání“ nevydrží poslouchat už ani minutu.

Když autobus zastavil před rozlehlým hotelem, všichni se nahrnuli k oknům, aby viděli ven.

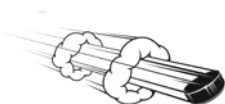
„Podívejte na tu ceduli!“ zvolala Mia celá nadšená a ukazovala k hlavnímu vchodu do hotelu.

„Tak jo. Než se všichni rozutečete, musíme se nejdřív zapsat. Už je dost pozdě, takže dneska večer nikdo nepůjde do bazénu. Prostě zůstaňte na recepci, dokud se nezapišou všichni vaši rodiče, a pak běžte nahoru do svých pokojů. Zítra nás čeká velký den, takže si pořádně odpočíte – žádné srocování a pobíhání na chodbě. Chci vás všechny vidět čerstvé a odpočaté v osm u snídaně. Dobře se vyspěte!“ dokončil trenér John svůj proslov, ustoupil stranou a jen tak tak, že zůstal stát, když se všechny děti začaly hrnout ven z autobusu.

Zítřek bude opravdu náročný, a i když teď byli všichni plní energie, zítra večer touhle dobou toho budou mít akorát. Čekal je dlouhý víkend a trenér John doufal, že by z turnaje nakonec mohli odejít jako vítězové.

2

„PANEBOŽE! TAMHLE MAJÍ kuchaře, který právě připravuje omelety,“ skoro vykřikla Sara, když zaplula do boxu vedle Violet a Chloe.

„Tak to věřím, že tě víc zajímají omelety než nadcházející zápas, Saro,“ řekla Violet se smíchem.

„Nejspíš ze mě bude kuchařka, tak se zajímám o jídlo, no. Kromě toho potřebujeme před dnešním dopoledním zápasem nabrat sílu a ty hromady vafel s javorovým sirupem nám s tím moc nepomůžou,“ odvětila Sara povýšeně a opovržlivě se dívala na to, co měly její spoluhráčky na talířích.

„Já mám slaninu,“ řekla Chloe mezi sousty.

Ostatní děvčata se rozesmála na celé kolo, až Lola poprskala cereáliemi stůl, a holky se pak smály ještě víc.

„Dost, bando. Dojezte snídani, čapněte výstroj a za deset minut ať jste v autobuse. Jsme tu kvůli hokeji, kdybyste náhodou zapomněly,“ utnul je trenér Phil z místa, kde seděl s několika rodiči.

„Ano, trenére!“ zvolala děvčata jednohlasně.

„Ještě jsem nedojedla slaninu,“ namítla Chloe tiše, aniž to adresovala někomu konkrétnímu. To je všechny zase rozesmálo, až se po chvíli řehtala celá jídelna a trenér Phil jen rezignovaně krčil rameny.

„Páni, koukněte na ty kluky v kvádrech!“ užasl Cam a ukazoval na tým o něco starších chlapců, než byli oni sami, kteří kráčeli přes parkoviště.

„Ti hoši to berou dost vážně,“ prohodil Hunter a sledoval, jak kluci v oblecích směřují ke stadionu.

„Nenechte se zastrašit nějakými kvádry a seriózním vzhledem, kluci. Jsou tu proto, aby hráli hokej, a my máme úplně stejnou šanci vyhrát jako oni. Kromě toho, vy v těch vašich teplácích taky vypadáte úchvatně. Proto je nosíme,“ prohlásil trenér John, když se postavil. „Teď popadněte tašky a počkejte vedle autobusu, abychom mohli vstoupit na stadion jako tým.“

Chlapci a dívky přijížděli k rozlehlé aréně odděleně, každý tým v jiném autobuse. Někteří z rodičů jeli s nimi, ale většina z nich se ke stadionu vydala po vlastní ose, protože trenéři k dětem jak po cestě na stadion, tak při návratu ze zápasů rádi promlouvali.

„Každý tým dnes hraje jen jeden zápas. Odpoledne

tedy máme volno. Dneska hrají Vichřice v hale A a Bleskové v hale D. Holky mají šatnu A-6 a kluci D-9. Oba týmy se půjdou převléknout a pak se sem vrátí zase na společné rozcvičení.“

Chlapci i dívky si začali klestit cestu zalidněným stadionem, až se jim podařilo najít jejich šatny. V celé aréně se muselo mačkat tak přes tisíc lidí. Některé týmy se snažily rozcvičovat vedle svých šaten, zatímco jiné si už razily cestu na zápas.

„To je ale bláznec!“ zavolala Millie na ostatní holky, zatímco se propracovávaly ke své šatně.

„Máte všechny své dresy?“ zeptala se Janet, týmová manažerka. Ta měla na starosti přihlašování na turnaje, zamlouvání hotelů, stravování týmu a další věci. „Mám nějaké náhradní, ale musím vědět včas, že je potřebujete!“

Aspoň tentokrát všechny dívky své dresy měly, a zatímco se mlčky převlékaly do tepláků, začaly si pozvolna uvědomovat, co je dnes čeká.

V šatně chlapců na druhé straně haly všechno neprobíhalo tak hladce.

„Co tím myslíš, že sis zapomněl hokejku?“ řval trenér John na Roba. „Jsi tu kvůli tomu, abys hrál hokej.“

Potřebuješ k tomu jenom pár věcí a hokejka je jednou z nich!“

„Trenére, já myslím, že jenom zůstala v autobuse...“ zajíkal se Rob a díval se někam lehce doleva vedle trenérova našťavaného brunátného obličejce.

„Tak ty myslíš? Robe, až ty začneš přemýšlet, pak si teprve začnu dělat opravdové starosti. Teď ti, pro tvoje vlastní dobro, doporučuju, abys se svým tátou běžel na parkoviště a našel náš autobus. Až se ti to podaří, tak se modli, aby se tam povalovala jedna opuštěná hokejka. Pak se vrať na rozcvičku. Jasně?“

„Naprosto jasné, trenére!“ vyhrkl Rob a bez meškání vyletěl ze dveří šatny.

„Ještě někdo něco zapomněl?“ zeptal se trenér John a nevraživě se rozhlédl po místnosti.

„Kámo, myslím, že jsem si zapomněl suspík,“ zašeptal Logan Cameronovi.

„Radši nic neříkej. Mohl by ho trefit šlak,“ odpověděl mu šeptem Cam.

„Všechno máme, našel jsem i suspenzor!“ prohlásil Logan a zvedl do vzduchu svůj chránič citlivých partií. Ostatní kluci vyprskli smíchy a trenér John otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak si to rozmyslel.

„Takže dneska máme náladu na vtípky, jo? Tak fajn. Říkal jsem vám ten o tom týmu, co rád vtipkoval?“

„Ne, trenére. Co bylo s tím týmem, co rád vtipkoval?“ zeptal se Luke s vážnou tváří.

„Ne, Luku, to je...“ začal Cam, ale trenér mu skočil do řeči.

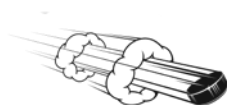
„No, jsem rád, že se ptáš, Luku. Ten tým, co rád vtipkoval, taky rád běhal kolečka. Hodně koleček – dokud nepadl vysílením.“

„Trenére, to není moc legrační,“ namítl Hunter a vrtěl přitom hlavou.

„To není ani zapomínání věcí. Teď si navlíkněte tepláky a přijďte za mnou na rozcvičku. Holky už tam na nás nejspíš čekají.“

„Já to nechápu,“ zašeptal Hunter. Ostatní chlapci jen zavzdychali a převlékali se. Dnešek nezačal dobře, a kdyby teď ještě ke všemu prohráli, trenér John by je opravdu nechal běhat, dokud by nepadli.

3

JAK JEJICH TRENÉŘI předpovídali, první zápasy obou týmů proběhly naprosto hladce. Vichřice porazily své soupeřky 4:1 a Bleskové zvítězili 3:0, když brankář Logan udržel čisté konto. Chloe, brankářka Vichřic, neměla takové štěstí. Na začátku poslední třetiny se puk odrazil od bruslí jedné z obránkyň a zapadl do brány.

Když se oba týmy převlékly, zamířily k autobusům, kde už na ně čekali trenéři, aby hráčům a rodičům řekli pár slov.

„Tak jo, poslouchejte všichni. Skvělý první zápas. Mysleli jsme si, že to nebude žádný problém, ale vy jste do toho ještě dokázali vyvinout slušný tlak a hráli to jako finále. To je správný přístup. Díky rodičům, že zajistili, aby všichni přišli včas. To, o čem jsme ale vlastně chtěli mluvit, je speciální akce, kterou jsme naplánovali na dnešní večer. Phile?“

„Ano, jak řekl John, skvělý první zápas. Když si

udržíme takovou kvalitu a tlak, bude to výborný turnaj. Co se týká té speciální akce, dneska večer půjdeme všichni na zápas NHL! Už jsem to probral se všemi rodiči a je to domluveno. Nezapomeňte poděkovat Janet, že pro nás tohle překvapení zařídila. Takže si nejdřív dáme společnou večeři a pak se tam dopravíme autobusy. A jako bonus pro nás organizátoři turnaje ukořistí nějaké tašky od místního týmu.“

„To je super! Díky, Janet!“ zvolal Rob. Všechny ostatní děti taky děkovaly nebo souhlasně přikyvovaly. Janet jen mávla rukou, celá zrudla a snažila se uniknout vší té pozornosti.

„Než se vydáme zpátky do hotelu, chtěl bych vám všem jen připomenout, že zítra brzy ráno nás čeká další zápas. Opravdu brzy. Už v půl osmé. To je asi trochu daň za to, jak jsme to první den měli jednoduché. Dneska už nás nic nečeká, takže si můžete v hotelu užít volno v hernách nebo v bazénu. Nicméně potřebujeme, abyste všichni byli v půl páté zpátky u autobusů, abychom mohli vyrazit na večeři a zápas,“ ujasňoval trenér John.

„Jsou na zítra naplánované nějaké individuální soutěže, trenére?“ zeptala se Kiera, jedna z mladších hráček.

„No, zítra začíná soutěž o nejrychlejšího bruslaře, která bude probíhat po celou dobu turnaje. Taky

s jistotou vím, že budou probíhat soutěže v přesnosti střelby a o nejtvrdší střelu, a dokonce mají i soutěž pro brankáře.“

„Jak se tam můžeme přihlásit?“ zeptal se Cameron.

„Na nástěnkách jsou rozpisy kvalifikací. Stačí, když k určitému času přepíšete své jméno. Pokud projdete předkoly, zúčastníte se semifinále a finále, které budou probíhat mezi zápasy ve zbytku turnaje.“

Polovina dětí už v tu chvíli zapomněla na nadcházející zápas NHL a vzrušeně mezi sebou diskutovaly o soutěži v rychlosti a dalších dovednostních disciplínách.

„Než se tím všichni necháme příliš unést, nezapomeňte být dneska v půl páté v autobuse. Ty první zápasy se vám opravdu povedly a teď vyrazíme zpátky do hotelu.“

Při zpáteční cestě se kupodivu neprobíral zápas NHL, který je večer čekal, ale to, na jakou dovednostní soutěž se kdo následující den přihlásí.

„Myslel jsem si, že budou víc nadšení z toho, že jdeme na NHL,“ svěřoval se trenér John trenérovi Philovi.

„Vždyť jsou, ale máme tu dva týmy opravdu soutěživých děcek. Ten zápas pro ně bude velký zážitek, ale tomu, nejlepšímu střelci nebo nejrychlejšímu bruslaři, se máloco vyrovná.“

„Asi máš pravdu. Každopádně to vypadá, že nás čeká parádní turnaj.“

„Kufr!“ zařval Hunter, když se vrátil k bazénu a skočil do jeho hluboké části.

„Huntere! Kámo, no tak. Pocákal jsi mi ručník,“ zakřičel na něj Luke z místa, kde seděl vedle Camerona, Millie a Mii.

„Nebudu ti znova opakovat lázeňský řád, mistře!“ zavolala Hunterova máma z lehátka, na němž u bazénu odpočívala, a snažila se otřít vodu ze svého časopisu.

„Promiň, mami,“ odpověděl bojácně Hunter.

„Hunter má průšvih! Hunter má průšvih!“ škádlila ho Diana a cákla mu vodu do obličeje.

„Myslím, že tohle taky není úplně vhodné chování, slečinko,“ prohlásil Dianin táta, když přišel k bazénu.

„Ještě nejsi tak stará, abych tě nemohl poslat zpátky na pokoj.“

„Podívejme, kdo má teď průšvih!“ prohodil se smíchem Hunter a Diana celá zrudla.

Usoudila, že bude lepší nepokoušet štěstí a držet jazyk za zuby, a jen po Hunterovi střelila pohledem s očima v sloup, když se její táta nedíval.

Někdo hodil do vody míče a děti se vzápětí rozdělily

do dvou týmů a začaly hrát ve vodě vybíjenou. Pokud někteří z ostatních hostů v bazénu uvažovali o tom, že si zaplavou, jakmile uviděli bandu malých hokejistů, kteří ve vodě se smíchem dováděli a vřeštěli, rychle si to rozmysleli.

Když Millie vybíjená po nějaké době omrzela, vylezla z bazénu a rozprostřela si ručník na trávniku.

„Ahoj!“ pozdravil ji vysoký kluk s atletickou postavou a rozprostřel svůj ručník vedle jejího.

„Mm, ahoj,“ odpověděla Millie.

„Promiň, nerad bych rušil. Jmenuju se Liam. Všiml jsem si tě včera, když jste dorazili na turnaj, ale zatím jsem neměl příležitost se s tebou pozdravit.“

„Jo, v pohodě. Já jsem Millie, ale všichni kamarádi mi říkají Mills. Za koho hraješ?“

„Těší mě, Mills. Jsem kapitán Modrých ďáblů z High Valley.“

„Aha, hustý. Už jste hráli?“

„Jo, včera a vyhráli jsme. Trenér si myslí, že bychom klidně mohli vyhrát celý turnaj. Nejvážnějším soupeřem pro nás zřejmě budou Bleskové.“

„Hezky. Můj nejlepší kamarád je kapitán Blesků. Právě tamhle v bazéně hraje vybíjenou,“ řekla Millie a ukázala na Camerona.

Zrovna když to udělala, Cameron se náhodou

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Hokejové bitvy - Velký turnaj***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.